

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u upravnom sporu tužitelja Z. V. iz S., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 6. ožujka 2019.

p r e s u d i o j e

I. Tužbeni zahtjev se usvaja.

Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/18-01/636, urbroj: 401-01/06-18-1 od 6. rujna 2018. godine.

II. Odbacuje se žalba tužitelja Z. V. izjavljena protiv dopisa JP V. i k. d.o.o., S., br. 17323 od 27. lipnja 2018.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za utvrđivanje materijalne i nematerijalne štete.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika obustavljen je postupak povodom žalbe tužitelja, pozivom na odredbu članka 46. stavak 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09., dalje: ZUP).

Protiv citiranog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da je rješenje tuženika nezakonito i kontradiktorno, napominjući da je podnio zahtjev za dopunu informacije, te mu je isporučitelj javne usluge dana 27. lipnja 2018. godine ponovno dostavio informaciju koju nije tražio, pa se ovdje ne radi o tzv. šutnji uprave s obzirom da je isporučitelj na zahtjev tužitelja umjesto traženih informacija stalno podmetao krive informacije i dostavljao ih. Napominje da je od isporučitelja javne usluge (T.D. V. i k. d.o.o.) zatražio potpise svih suvlasnika zgrade na adresi R. B. br. 19 u S. koji su ovlastili predstavnika te zgrade, J. E. da sa isporučiteljem javne usluge potpiše Ugovor o opskrbi pitkom vodom i odvodnji od 18. travnja 2011. godine, a ne da mu se dostavi Ugovor raspodjele i obračuna vode, što mu je dostavljeno. Napominje da je zahtjev za traženom informacijom (glede potpisa suvlasnika za Ugovor o opskrbi pitkom vodom i odvodnji od 18. travnja 2011. godine) isporučitelju podnio 10. ožujka 2017. godine, da mu je isporučitelj odgovorio 2. siječnja 2018. godine dopisom te mu dostavio potpise suvlasnika koji su ovlastili J. E. na podnošenje zahtjeva za izmjenom članka 3. Ugovora o opskrbi pitkom vodom i odvodnji (Aneksa). U tom postupku, koji je prethodio ovoj upravnoj stvari, tužitelj je 31. ožujka 2017. godine isporučitelju javne usluge podnio pritužbu zbog šutnje administracije. Smatra da je zbog tuženikovih nezakonitih postupaka više od 18 mjeseci bio uskraćen u zaštiti svog pravnog interesa glede zatražene informacije pa predlaže poništenje osporenog rješenja tuženika te utvrđivanje materijalne i nematerijalne štete, kao i održavanje ročišta (radi sučeljavanja sa tuženikom).

Tuženik se očitovao o tužbi tužitelja navodeći da je tužitelj dostavio zahtjev za dopunom informacije od 12. lipnja 2018. godine, u kojem je naveo da zahtjev podnosi temeljem odredbe članka 24. stavak 1. Zakona o pravu na pristup informacijama, jer mu ponovno nije odgovoreno na njegov zahtjev od 10. ožujka 2017. godine, pa niti postupljeno po rješenju Povjerenika za informiranje od 10. svibnja 2018. godine, odnosno da su mu umjesto traženih potpisa suvlasnika vezano za Ugovor o opskrbi pitkom vodom i odvodnji od 18. travnja 2011. godine dostavljeni potpisi suvlasnika kojima su isti ovlastili predstavnika stanara na potpisivanje nekog drugog ugovora. Navodi da je prvostupanjsko tijelo postupilo sukladno članku 23. stavak 1. točka 1. citiranog Zakona i po predmetnom zahtjevu za dopunu i ispravak informacije dostavilo tužitelju informaciju, kao jedinu koju posjeduje vezano za njegovo traženje, u vezi čega se ne donosi rješenje, u smislu odredbe članka 23. Zakona. Poziva se i na odredbu članka 24. stavak 1. istog Zakona, kojeg citira, ne sporeći pravo tužitelja da u drugim postupcima i pred drugim nadležnim institucijama dokazuje svoje tvrdnje o krivotvorenju isprava, međutim navedeno ne spada u područje nadležnosti tuženika. Nisu razvidni niti razlozi, na kojima se temelje tvrdnje tužitelja kako mu je postupanjem tuženika nastala materijalna, odnosno nematerijalna šteta, s obzirom da u tužbi niti u njezinim priložima nisu dostavljeni dokazi za takve tvrdnje. Smatra da osporenim rješenjem ni na koji način nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, osim što isti smatra da u posjedu prvostupanjskog tijela mora postojati neki drugi ugovor kojem bi pripadao popis suvlasnika stanova na određenoj adresi koji mu je dostavljen, a da uz ugovor koji mu je dostavljen od strane prvostupanjskog tijela treba postojati drugi takav popis, no navedeno ne proizlazi iz dokumentacije u spisu predmeta. Ukoliko tužitelj smatra da je došlo do nezakonitih radnji pri potpisivanju ugovora prvostupanjskog tijela, odnosno pri prikupljanju potpisa na temelju kojih se isti potpisivao, njegovo je pravo obratiti se nadležnim tijelima, te isto tako ukoliko smatra da mu je kao suvlasniku stana na istoj adresi, ponašanjem prvostupanjskog tijela nastala kakva materijalna ili nematerijalna šteta, može tužbom se obratiti nadležnom sudu i tražiti naknadu iste, no navedeno traženje nema nikakve veze sa utvrđivanjem činjenica u predmetnom žalbenom postupku. Nije u nadležnosti tuženika utvrđivati obvezu tijelima javne vlasti na posjedovanje ili neposjedovanje informacija te je li neka dokumentacija tijela javne vlasti u skladu sa zakonskim ili podzakonskim propisima te slično, već posjeduje li navedeno tijelo ili ne zatraženu informaciju, odnosno može li se korisnicima omogućiti pristup informaciji u slučaju kada je njezino postojanje kod istog tijela javne vlasti nedvojbeno utvrđeno. Predlaže odbiti tužbu tužitelja i potvrditi osporeno rješenje.

Tužitelju je, u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), dostavljen odgovor na tužbu tuženika, o kojem se tužitelj očitovao podneskom, zaprimljenim kod ovog Suda 27. prosinca 2018. godine, ostajući kod svih navoda iz tužbe te dodajući da se u konkretnom slučaju nije tražilo od tuženika očitovati se o krivotvorenju isprava prvostupanjskog tijela, već je taj navod iz svoje tužbe spomenuo samo kao napomenu i to vezanu za prethodni postupak iz 2017. godine. Smatra točnim navode tuženika da nije njegova nadležnost za utvrđenje obveza tijelima javne vlasti na posjedovanje ili neposjedovanje informacija, te je li neka informacija sukladna zakonskim i podzakonskim propisima, već je li javno tijelo posjeduje ili ne posjeduje zatraženu informaciju, pa je upravo navedeno predmet ovog postupka. Smatra da je prvostupanjsko tijelo trebalo dostaviti zatraženu informaciju (potpise suvlasnika predmetne stambene zgrade za Ugovor o opskrbi pitkom vodom i odvodnji od 18. travnja 2011. godine) ili obavijestiti tužitelja da ne posjeduje zatraženu informaciju, ali isti je umjesto toga u dva navrata tužitelju dostavljao krive informacije (potpise suvlasnika predmetne stambene zgrade za sasvim drugi ugovor).

Tužbeni zahtjev je osnovan iz razloga navedenih u obrazloženju ove presude.

Sud je ovu upravnu stvar riješio bez održavanja rasprave u smislu odredbe članka 36. stavak 4., s obzirom na način kako je ista riješena te činjenicu da je tužitelj u tužbi zatražio održavanje rasprave, ali samo radi sučeljavanja sa tuženikom.

Iz spisa predmeta proizlazi da je tužitelj zahtjevom od 12. lipnja 2018. godine od trgovačkog društva V. i k. d.o.o., S., zatražio dopunu informacije – dostavu potpisa svih suvlasnika zgrade na adresi R. B. br. 19 u S., koji su ovlastili predstavnika te zgrade J. E. da sa navedenim isporučiteljem javne usluge potpiše Ugovor o opskrbi pitkom vodom i odvodnji od 18. travnja 2011. godine, navodeći da su mu na prethodni zahtjev od 10. ožujka 2017. godine dostavljeni potpisi suvlasnika kojim su isti ovlastili istu osobu, ali za potpis sasvim drugog ugovora koji se odnosi na sasvim drugu stvar. Zahtjev za dopunu podnesen je pozivom na odredbu članka 24. stavak 1. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI).

Iz obrazloženja osporenog rješenja tuženika proizlazi da je navedeno trgovačko društvo naknadno riješilo zahtjev tužitelja i omogućilo mu pristup informaciji, slijedom čega je tuženik, pozivom na odredbu članka 46. stavak 5. ZUP-a, osporenim rješenjem obustavio postupak po žalbi tužitelja, navodeći da je žalba tužitelja bila izjavljena zbog neodlučivanja trgovačkog društva o zahtjevu podnositelja. Međutim, uvidom u spisu priloženu dokumentaciju proizlazi da je tužitelj, nezadovoljan navedenim dopisom trgovačkog društva od 27. lipnja 2018. godine, protiv istog podnio žalbu tuženiku. Naime, radi se o dopisu trgovačkog društva V. i k. d.o.o., S., kojim se tužitelj obavještava u skladu sa traženjem te mu se, kako to stoji u navedenom dopisu, dostavlja preslika ugovora od 18. travnja 2011. godine sa potpisom suvlasnika koji su ovlastili predstavnika da potpiše ugovor.

Zakon o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/15.) propisuje da je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga i u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti (odredba članka 5. stavak 1. točka 3. Zakona). Prema stavku 5. istog članka Zakona pravo na pristup informacijama obuhvaća pravo korisnika na traženje i dobivanje informacije, kao i obvezu tijela javne vlasti da omogući pristup zatraženoj informaciji, odnosno da objavljuje informacije neovisno o postavljenom zahtjevu kada takvo objavljivanje proizlazi iz obveze određene zakonom ili drugim propisom.

Prema ocjeni ovog Suda, a imajući u vidu da je tužitelj zatražio od prvostupanjskog tijela potpis svih suvlasnika zgrade na navedenoj adresi koji su ovlastili predstavnika te zgrade J. E. da s isporučiteljem javne usluge potpiše Ugovor o opskrbi pitkom vodom i odvodnji od 18. travnja 2011. godine, u konkretnom slučaju se ne radi o informaciji u smislu odredbe članka 5. stavak 1. točka 3. ZPPI-a, slijedom čega je prvostupanjsko upravno tijelo (trgovačko društvo V. i k. d.o.o., S.) trebalo o zahtjevu tužitelja odlučiti temeljem odredbe članka 23. stavak 4. navedenog Zakona, kojim je propisano da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavak 1. točka 3. Zakona (odredba članka 23. stavak 5. točka 4. Zakona), odnosno odbiti zahtjev tužitelja.

Naime, zatraženi potpisi suvlasnika zgrade na navedenoj adresi (niti Ugovor o isporuci pitke vode za istu zgradu) ne predstavljaju informaciju od javnog interesa, pa u smislu odredbi ZPPI-a nije bilo osnova za udovoljenju zahtjevu tužitelja za dostavom zatraženog.

Nadalje, kako je osporenim rješenjem tuženika ocijenjeno da je šutnja uprave prekinuta jer je zainteresirana osoba naknadno tužitelju dostavila traženu informaciju pa je rješenjem obustavio postupak pozivom na odredbu članka 46. stavak 5. ZUP-a, budući da više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje tog postupka, trebalo je i rješenje tuženika poništiti iz naprijed navedenih razloga.

Iz istih razloga Sud je ocijenio da osporena odluka tuženika nije zakonita, te je usvojio tužbeni zahtjev, osporeno rješenje tuženika poništio i temeljem odredbe članka 58. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima riješio ovu upravnu stvar.

Neosnovan je zahtjev tužitelja za utvrđivanjem materijalne i nematerijalne štete u iznosu od 10.000,00 kn, s obzirom na način kako je ova upravna stvar riješena te uz činjenicu da tužitelj samo paušalno, bez dokaza, navodi da je pretrpio materijalnu, odnosno nematerijalnu štetu.

U Zagrebu, 6. ožujka 2019.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.